

ABIGAIL
GIBBS

HERFEST BOOS

HELDIN VAN DE
DUISTERNIS

XANDER

ABIGAIL GIBBS

Herfstroos

Heldin van de duisternis

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Dark Heroine: Autumn Rose*
Oorspronkelijke uitgever: William Morrow, een imprint van HarperCollinsPublishers
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de
Omslagbeeld: © HildenDesign/www.shutterstock.com
Auteursfoto: Felix Clay
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Tot stand gekomen met bemiddeling van de Mendel Media Group LLC New York

Copyright © 2014 Abigail Gibbs
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 121 4 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Deze roman berust op fictie. De namen, personages en gebeurtenissen die hierin worden beschreven, zijn volledig aan de fantasie van de auteur ontsproten. Elke gelijkenis met bestaande personen, overleden dan wel nog in leven, met bestaande gebeurtenissen of plaatsen berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*O Engel, misbruik mij in mijn jeugd!
Opdat ik niet meer kan nadenken
En breng mij terug tot dat primitiefste oergenot,
Want ik ben de jouwe,
Tot de dag dat Christus roept.*

PROLOOG

Ik denk dat ik altijd geweten heb dat ik anders was;
dat mijn lot al in steen gehouwen stond en dat ik op een dag
op een koude, harde troon zou zitten.
Een symbool van wat ik ben. Een godheid van mijn soort.

Een godheid onder velen.

Ik was niet bij bewustzijn. Ik rende door het groene gras en schreeuwde haar naam in een taal die voor mij net zo vertrouwd was als de schaduw die het hoge betonnen gebouw op mijn pad wierp. De tranen stroomden over mijn gezicht en ik beklom met moeite de treden. Ik hoorde geroezemoes achter de gesloten toegangsdeuren, zoals het stroompje naast het jachthuis dat altijd buiten zijn oevers trad na de winterregens. Mijn gepoetste schoenen met door school goedgekeurde hakken kraakten protesterend toen ik de dubbele deuren binnen kwam stuiven. Daar zag ik hetzelfde wat ik al duizend keer had gezien: honderden gezichten draaiden zich naar me toe, gevolgd door duisternis. Ik wachtte, buiten adem hoewel ik sliep, tot de scène zich zou herhalen, net als voorheen altijd gebeurde.

Maar deze keer was het anders. Ik ontwaakte niet met koud zweet op mijn rug, natte wangen, een kletsnat bed, maar zweefde verder naar een volgende scène. Nu doemde er een groot beeld voor me op en het zonlicht glinsterde op een lichtgekleurde vloer en het vallende water in twee identieke fonteinen. Bijna alsof iemand op vooruitspoelen had gedrukt, versnelde de scène zich en ik keek geboeid toe hoe duizenden in kostuum gehulde mensen en toeristen met camera's zich van de ene kant van het plein naar de andere haastten. De wolken scheerden langs de grijze, woeste lucht, het plein werd donker terwijl dag veranderde in nacht. Nelson werd verlicht op zijn zuil en er kwamen steeds minder mensen voorbij. Uiteindelijk was Trafalgar

Square helemaal ontdaan van alle leven, op een paar duiven en een eenzaam meisje na.

Het beeld vertraagde en richtte zich op het meisje. Donker haar omlijstte haar gezicht en ze droeg een lange zwarte jas, half open geknoopt zodat de in schaduw gehulde omtrek van haar décolleté te zien was, en hoog opgetrokken zodat de zoom van haar zwarte jurk zichtbaar was, die ze om de paar minuten naar beneden trok. Ze was niet bleek, maar ze was ook niet gezegend met een gebruinde huid; het meest opvallend van alles waren haar ogen, paars, die gloeiden in het licht van haar mobiel.

Ze stopte haar telefoon weer in haar zak en ging zitten op een van de stenen banken onder de bomen die het plein begrensden. Na een minuut ging ze weer rechtop zitten, alert en gespannen.

De scène stopte abrupt en werd vervangen door een andere. Een stollende, stroperige rode vloeistof bedekte de grond en kleurde het water van de fontein als wijn. Lichamen lagen verspreid op de grond en ik keek toe, ik voelde me misselijk toen ik zag hoe hun leven en hun energie wegstromden uit hun hals en over de stad uitvloeiden. De stad die ik kende en waar ik van hield; de stad waaruit ik was weggerukt...

Ik kwam moeizaam weer bij bewustzijn. Ik schoot overeind in bed, zocht op de tast het lichtknopje van mijn wekker. Tot mijn verbazing was het nog maar net één uur 's nachts.

Ik zweette nu echt en zoog met moeite lucht naar binnen. Ik hield de klok tegen mijn borst, zodat het lampje de kamer verlichtte. Die was leeg, maar elke keer dat ik met mijn ogen knipperde, zag ik bloed en lichamen, en paarse ogen...

Kreunend om de heftige beelden die zich nog in mijn hoofd bevonden, pakte ik een pen en reikte naar de kalender boven mijn bed, waar ik een dag doorstreepte en tegelijk het begin markeerde van weer een dag van de snel verdampende zomervakantie: 31 juli.

HERFSTROOS

‘Kijk eens wie we daar hebben, onze favoriete kluzenaar.’ Er kwam een schort op me afgevlogen en ik ving het op, vouwde het open en knoopte de banden achter mijn rug.

‘Goedemorgen, Nathan.’

‘Heb je dat gehoord, Sophie?’ vroeg hij, zich omdraaiend naar een van de nieuwe, jonge serveersters, die met haar armen vol glimmend witte borden stond, terwijl de veel oudere Nathan de vaatwasser leeghaalde. ‘Het is een góéde morgen. Dat is ongebruikelijk.’

Ik staarde naar het meisje en probeerde te achterhalen of ik haar al eens eerder had gezien, of dat ze gewoon niet te onderscheiden was van al het andere zaterdagpersoneel in strakke spijkerbroek en met lagen foundation op.

‘Hoezo ben ik een kluzenaar?’ vroeg ik, zonder mijn blik van haar los te maken.

Ze keek met grote ogen terug, terwijl een straaltje zweet langs haar slapen begon te lopen. Haar vingers trommelden zenuwachtig tegen de rand van het onderste bord en toen ik om haar heen stapte om een stapeltje menukaarten te pakken, haastte ze zich achteruit en slaakte een kreetje. De borden in haar handen vielen in de richting van de tegelvloer.

Niet eerder gezien, dus.

Met een knip van mijn vingers bleven de borden in de lucht hangen en ze zweefden naar het aanrecht. Voordat ze weer kon reageren, verliet ik de krappe keuken en baande ik me een weg naar de voorkant van het Harbour Café. Ik draaide het bordje GESLOTEN op de deur om, zodat er OPEN stond. Het was eind augustus en hoewel het nog vroeg was, kon ik door het raam zien dat de toeristen elkaar al verdrongen op het drukke voetpad dat van de vissershaven naar de wat chiquere jachthaven leidde. In de verte baanden vissersboten zich een weg tussen de steigers door, ze brachten de geur van

vis mee. Het glas vormde geen barrière tegen het klingelende geluid van de masten en het schreeuwen van de meeuwen die in de lucht zwermden om hun aandeel van de vangst te grijpen – de soundtrack die elke ochtend vergezelde in het levendige vissersstadje Brixham.

Nathan kwam de hoek om en beende door het café met een paar grote stappen; hij liep niet hard, maar was gewoon een lange, wat slungelige man. Hij hield zijn hoofd verontschuldigend schuin.

‘Voordat je er was, vertelde ze me dat ze nog nooit een Saliaan had gezien,’ legde hij uit met een ondertoon.

Ik haalde mijn schouders op. Haar reactie was niet echt onverwacht. In het jaar dat ik in het café had gewerkt waren alleen Nathan – de chef-kok – en ik vaste krachten. Elk nieuw personeelslid liep met een grote boog om me heen en vertrok kort daarna. De enige reden dat ik mijn baan nog niet was kwijtgeraakt, was omdat mijn baas wist dat ze mij minder kon betalen. Ik zou toch geen herrie schoppen. Ze was de enige in het stadje die me überhaupt werk wilde geven.

Nathan legde een getatoeëerde linkerhand op mijn arm toen ik langs hem wilde lopen. ‘En je bent een kluzenaar omdat je al maanden niet op mijn sms’jes hebt gereageerd.’

‘Jij zat in IJsland en ik in Londen.’

‘Dan had je nog wel kunnen reageren.’

Ik pakte de mouw van zijn kokskleding, die overigens niet wit maar zwart was, en haalde zijn arm weg. Eenmaal los legde ik de menu’s met de dagaanbiedingen op de tafels, ik werkte het hele café af met Nathan op mijn hielen.

‘Hoe was het in IJsland?’ vroeg ik uiteindelijk, om de stilte te doorbreken.

‘Prachtig. Democratisch.’

Ik zuchtte en rolde even met mijn ogen toen hij het niet zag.

‘Mensen en Salianen leven daar samen als een gemeenschap, niet verdeeld zoals hier.’ Ik rechtte mijn rug en zag hoe hij met zijn duim een gebaar naar de keuken maakte, waar Sophie was. ‘Of waar dan ook,’ voegde hij er bij nader inzien aan toe.

Ik had zijn theorieën over de relaties tussen mensen en Salianen al eens eerder gehoord, maar hij had zo lang gespaard om zich deze vakantie te kunnen veroorloven en ik wilde zijn zeepbel niet doorprikken. Maar toch...

‘Salianen? Daar leven alleen Extermino.’

Ik kon zijn ogen niet zien, omdat zijn haar ervoor hing – krullend, bruin en bijna tot op zijn schouders –, maar ik dacht dat ik hem zag wegstijgen.

‘Extermino zijn ook Salianen, ze geloven alleen in andere dingen.’

‘Ja, en hun littekens worden grijs, omdat ze het zo goed kunnen vinden met mensen,’ grapte ik, maar ik vond het totaal niet grappig. ‘Het zijn gewelddadige, extremistische rebellen, Nathan. Vijanden van de Atheneaanse monarchie en alle andere duistere wezens. Vergeet dat niet.’

Hij staaarde naar de grond en frommelde wat aan zijn opgerolde mouwen. ‘Ik denk gewoon niet dat de huidige toestand zo geweldig is, als mensen als jij worden uitgestoten...’

Het rinkelen van een belletje onderbrak hem en we draaiden ons allebei geschrokken om naar de deur, alsof we verbaasd waren dat er daadwerkelijk klanten binnenkwamen. De drie meisjes in de deuropening aarzelden even, net zo geschrokken als wij, maar liepen toen door naar een tafel bij het raam.

‘Succes,’ mompelde Nathan en hij trok zich terug in de keuken.

Ik haalde diep adem, pakte mijn notitieblokje en ging op het groepje af.

‘Goedemorgen, waarmee kan ik jullie van dienst zijn?’ zei ik vrolijk, alsof het wildvreemden waren.

Het dichtstbijzijnde meisje gooide haar lange donkere haar over haar schouders en gluurde naar me van onder haar dikke pony. Ze was lang en had brede schouders; ze hoefde haar hoofd niet erg scheef te houden om mijn blik te vangen.

‘Het gebruikelijke, heks.’

Ik omklemdde de pen stevig en probeerde me door het raam te richten op het gestage klotsen van de golven tegen de havenmuren.

‘Ik ben net een maand weggeweest, ik ben bang dat ik niet meer weet wat jij en je vriendinnen altijd nemen, Valerie,’ zei ik tussen opeengeklemdde tanden door.

Valerie Danvers kon je niet anders omschrijven dan als een pestkop. De pestkop van mijn school.

Zij voedde zich met ellende, jammer genoeg niet met koffie.

Ze mompelde iets tegen haar vriendinnen over Salianen en gaf me toen met tegenzin haar bestelling door, waarbij ze eiste dat de helft van het gerecht werd weggelaten. Haar vriendinnen waren niet veel minder onvriendelijk.

Ik liep weg om hun drankjes te halen en werd met de gebruikelijke snauw bedankt. Even later stond ik in het toilet met mijn rug tegen de deur en dwong mezelf om diep adem te halen. Dit was een zaterdagochtendritueel,

al sinds Valerie Danvers erachter was gekomen dat het café de perfecte locatie was om mij het leven zuur te maken.

Met mijn ogen dicht kon ik bijna de korte gestalte van een vrouw zien, mijn grootmoeder, die ouder werd maar nog steeds in de kracht van haar leven was. Ze stond met haar hoofd gebogen naar een klein kind, half zo groot als zij, en ze praatte. Ze praatte altijd.

Saliaanse kinderen zijn als klimop: je groeit snel en leeft heel lang. Menselijke kinderen zijn als vlinders. Ze zijn lelijk in hun cocon, tot de dag dat ze eindelijk tevoorschijn komen en volwassen worden. De lelijke cocon is jaloers op de klimop, snap je?

Ik kneep mijn ogen stijf dicht. Ademen...

Geklop op de andere kant van de deur dwong me terug. De kleine ruimte was nog steeds donker en ik trok aan een koord, waardoor de ruimte werd overspoeld met steriel wit licht.

‘Herfst, ik weet dat jij het bent. Kom daar nu onmiddellijk uit!’

‘Nathan,’ kreunde ik. Hij wist dat Valerie een lastpost was, waarom viel hij me lastig?

‘Er is buiten iets aan de hand!’

Mijn huid werd warm en begon te tintelen, terwijl bloed en magie naar mijn handen stroomden. Muren waren niet langer een belemmering... want van ver weg hoorde ik een hartslag die snel dichterbij kwam en steeds sneller ging... en die was niet menselijk.

Ik deed de deur van het slot en gluurde naar buiten. Een bleke Nathan stond aan de andere kant, terwijl de rest van het café leeg was. Ik stapte naar buiten en zag Valerie en haar vriendinnen over het hekwerk rond de haventuren, ze keken naar het tumult aan de overkant van het water.

Ik rende naar buiten en de warmte op mijn huid werd weggeslagen door de koude zeewind en mijn hart verkilde ook. Een steiger tegenover ons was gehuld in een miniatuurwolk van mist, alsof er vuur was aangestoken en de rook de muur had omsloten. Maar hij lichtte op met lichtflitsen en hij gilde; om genade... of de mensen die erin gevangenzaten gilden.

Mijn lichaam verstarde. Het rationele deel van mijn hersenen wist dat ik moest helpen, maar mijn voeten kwamen niet van hun plek.

Plotseling schoot Nathan van me weg en hij sprintte langs de muur naar het gegil. Zijn actie verdrong mijn angst en ik slingerde mezelf de lucht in en vloog over de haven, ik landde op de grond vlak bij de mist.

Ik had geen idee wat de mist betekende. Ik was te bang om er magie op af

te sturen, omdat het iemand daarbinnen zou kunnen raken... dus in plaats daarvan reikte ik voorzichtig met een vinger, in mijn andere hand hield ik een vuurbal klaar.

Het leek een fijne motregen van een paar centimeter afstand, maar toen ik het met mijn vingertop aanraakte, voelde ik geen vocht...

Alsof er een laken in tweeën werd gescheurd, voelde ik de grenzen tussen de dimensies opengaan. Je had magie nodig om over te steken – sterke magie – en zwakke duistere wezens en mensen kregen de grenzen niet open.

De angst in mijn hart werd alleen maar groter toen ik me realiseerde wat voor soort vijand ik tegenover me had: niet een die ik aankon.

De aantrekkingskracht van de grenzen probeerde me naar voren te rukken en ik struikelde. Ik probeerde mezelf tegen te houden toen de witte wolk plotseling verdween in een zich sluitend zwart gat; het sloot zich voordat ik de kans had om te zien wie het had gecreëerd.

Het schouwspel dat werd onthuld, was angstaanjagend. Er waren misschien tien mensen, de meeste op hun hurken of liggend op de grond, sommige bloedden en allemaal knipperden ze met hun ogen en keken verward naar het zonlicht. In het midden lag een man plat op zijn rug, een plas bloed bij zijn hoofd, maar verder had hij geen schrammetje.

Een vrouw stond over hem heen gebogen en schudde aan zijn schouders. Een andere vrouw drukte haar vingers op zijn polsen. Ze stak haar arm uit en legde een hand op de arm van de andere vrouw, ze schudde haar hoofd.

‘Herfst, doe iets!’ eiste Nathan, die me weer had ingehaald.

De mensen keken voor het eerst op en zagen mij staan.

‘Nee, Nathan, hij is dood, ik kan niet...’

Nathan duwde me naar voren met een woedende blik. ‘Je bent een Saliiaan, natuurlijk kun je dat. Een Saliiaan kan alles.’

Ik keek omlaag naar de man op de grond, schudde mijn hoofd terwijl mijn tranen opwelden. *Waarom doet hij dit? Nathan weet dat ik de doden niet kan terugbrengen!*

‘Dat is jouw taak,’ vervolgde Nathan.

De vrouw kon net lang genoeg ophouden met snikken om iets te kunnen zeggen. ‘Ze hadden grijze littekens... twee van hen. Ze hebben hem met zwart licht geraakt.’

Grijze littekens. Extermino! En zwart licht... Dat was een dodenvloek!

‘Het spijt me, ik kan echt niet...’

Ik liep achteruit. Ik kon niets doen, zelfs niet als ik niet verlamd zou zijn

van angst voor Extermino... *in Brixham. Die mensen aanvallen.* Het sloeg nergens op en iets zei me dat hun doelwit een Saliaan was geweest... en ik was de enige Saliaan in de wijde omgeving.

De vrouw hilde en bleef aan de man schudden. Ik kon het niet langer aanzien. Ik liet Nathan met open mond achter en steeg weer op om zo de horror te ontvluchten.